

je videl svoje domače gore, in med zelenim drevjem se mu je jasno bliščala njegova rojstna hiša, kraj njegovih prvih umetniških spominov. Tja je gledal in govoril tovarišu: „Tam doma je vse drugače. Nimam sicer te dobre postrežbe, a tam vidim pred hišo živo zelenje. Tam vem, kdaj je praznik, tu pa je dan enak dnevu, tako pust, tako mrtev!“ In željno je čakal dneva, ko se vrne zopet tja — a zaman!

V tem času je narisal še dvanajst vinjet, za vsak mesec eno, katere so objavljene v „D.in Sv.“ 1901. Njegova umetniška domišljija je bila še vedno krepka in sveža. Prinesel sem mu nazaj majnikovo vinjeto, da jo naj natančneje izvrši. Načrtal je vedno značilne poteze v splošnih, krepkih obrisih, ki so dihali umetniško genialnost. Jaz sem ga večkrat nagovarjal, naj se poizkusi tudi v drugačni tehniki, da ne postane enostranski. A kar je narisal, je bilo po navadi tako na-

so zbudile splošno pozornost zaradi svoje čisto posebne tehnike, katere se ni Dobnikar od nikogar naučil, ampak katera je bila izvirna last njegove čiste umetniške duše.

Medtem je umrl g. kanonik Lampe. Ž njim je umrlo pol Dobnikarjevega življenja. S pokojnim našim urednikom sta storila obljubo, da bo ta sezidal namesto po potresu hudo poškodovane „marijaniške“ kapelice novo, lepšo in prostornejšo, Dobnikar pa jo bo okrasil z izvirnimi freskami. „Zdaj pa“, je rekel bolni umetnik, „se je ločil moj učitelj s sveta, in jaz bom moral iti za njim, ker ne morem izpolniti obljube.“¹⁾

Dan za dnem je sedel v „Leonišču“ na blazinastem stolu in premišljeval svojo žalostno usodo. A navzlic temu, da ga je napredujoča bolezen siloma tlačila v duhomorno brezdelje, se je njegov idealni duh še vedno vzpenjal kvišku in je iskal novih predmetov. Vedno enolično, mehanično življenje v bolnišnici ga je strašno mučilo. Ob lepih dnevih je sedel na balkonu. Od tam

¹⁾ Te podatke nam je dal tovariš Dobnikarjev, č. g. Rihard Smolej.